

ಹಾಸ್ಯ

ಕಿಸೆಗೆ ಚಿಲ್ಲರೆಯೇ ಭೂಷಣ!

★ ಬಿಂಡಿಗನವಿಲೆ ಭಗವಾನ್

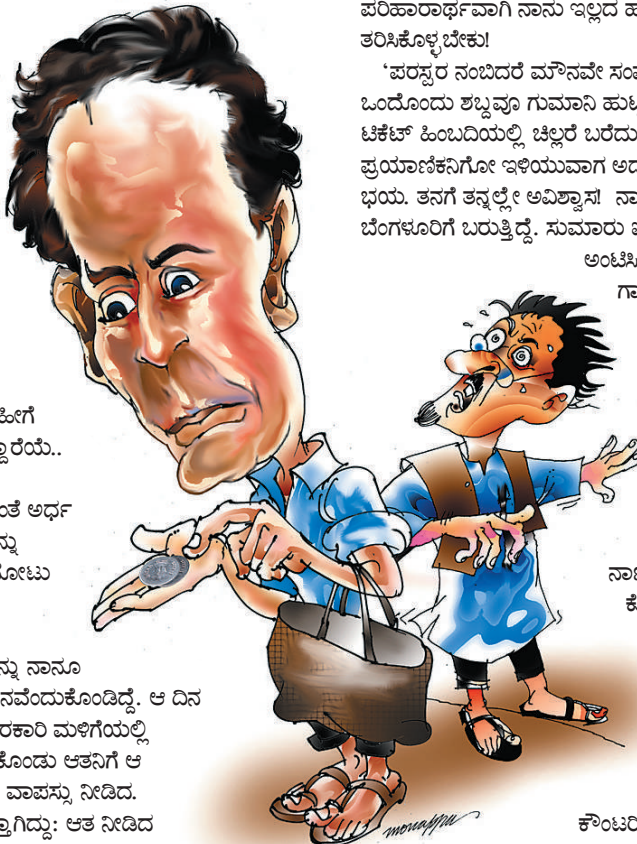
ಚಿಲ್ಲರೆಗಿರುವ ಬೆಲೆ
ನೋಟಗುಂಟೆ ಸ್ವಾಮಿ?

ನೂರು, ಐವತ್ತರ ನೋಟು
ಹಿಡಿದು ಸಾಬೂನು,
ಬಿಸ್ಕತ್ತು, ತೆಂಗಿನಕಾಯಿ
ಕೊಡಿ ಅಂದರೆ ಆ
ಆಸಾಮಿಯಂತಹ
ಅಪ್ರಯೋಜಕ ಮತ್ತಾರೂ
ಇಲ್ಲ! ಎಲ್ಲಿ ಹೋದರೂ
ಚಿಲ್ಲರೆ ಕೊಡಿ ಸ್ವಾಮಿ..
ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಬಹುತೇಕ ಎಲ್ಲ
ಅಂಗಡಿ, ಮುಂಗಟ್ಟು, ಮಳಿಗೆ
ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳು ಪುರಾತತ್ವದ ಬಗ್ಗೆ
ವಿಶೇಷ ಒಲವು ರೂಢಿಸಿಕೊಂಡು ಹೀಗೆ
ನಾಣ್ಯ ಸಂಗ್ರಹಕಾರರು ಆಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆಯೆ..
ಎನ್ನುವ ಅನುಮಾನ ನನ್ನದು!

ಅಂದ ಹಾಗೆ, ಕಂಡೂ ಕಾಣದಂತೆ ಅರ್ಧ
ಸೆಂಟಿಮೀಟರ್ ಅಗಲದ ಪ್ಲಾಸ್ಟಿಕ್‌ನ್ನು
ಮೆತ್ತಿಸಿಕೊಂಡ ನೂರರ ಒಂದು ನೋಟು
ಚಲಾವಣೆಗೆ ಒಳಗಾಗದೆ ನನ್ನನ್ನು
ಸತಾಯಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ
ಬಂದ ಯಾರೋ ವರ್ಗಾಯಿಸಿದ್ದನ್ನು ನಾನೂ
ಹಾಗೆ ನಿಭಾಯಿಸುವುದೇ ಜಾಣತನವೆಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಆ ದಿನ
ನನ್ನ ನೋಟು ಖುಲಾಯಿಸಿತ್ತು. ತರಕಾರಿ ಮಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ
ಎರಡು ಕಿಲೋ ಈರುಳ್ಳಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಆತನಿಗೆ ಆ
ನೋಟಿತ್ತೆ. ಹಸನ್ಮುಖನಾಗಿ ಚಿಲ್ಲರೆ ವಾಪಸ್ಸು ನೀಡಿದ.
ಮನೆಗೆ ಹೋದ ನಂತರವೇ ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದು: ಆತ ನೀಡಿದ
ಐವತ್ತರ ನೋಟು ಅರ್ಧ ಬೇರ್ಪಟ್ಟ ಕಾರಣ ಅಗಲ
ಪೂರ್ತಿ ಪ್ಲಾಸ್ಟಿಕ್ ಮೆತ್ತಿಸಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಪುಣ್ಯಾತ್ಮ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ
ಖರ್ಚಿಗೆ ಪರದಾಡದಿರಲಿ ಅಂತ ಹತ್ತರ ನೋಟನ್ನು ಓ.ಕೆ. ಮಾಡಿದ್ದ!

ಒಮ್ಮೆ ಒಂದು ಬಟ್ಟೆ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಚಿಲ್ಲರೆ ತಕರಾರು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಇಲ್ಲದ
ಲುಂಗಿ, ಬಿನೀನು ಖರೀದಿಸಿದೆ. ಆ ವ್ಯಾಪಾರಿ ಮುಗುಳ್ಳಗೆಯೊಂದಿಗೆ
ಕರಾರುವಾಕಾಗಿ ನೋಟುಗಳ ಜೊತೆ ಎಂಟು ಒಂದೊಂದು ರೂಪಾಯಿ
ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಚಿಲ್ಲರೆಯಾಗಿ ಹಿಂದಿರುಗಿಸಿದ ಎನ್ನುವುದೇನು ಸಾಮಾನ್ಯ
ಸಂಗತಿಯೇ? ಆದರೆ ಈ ಖುಷಿ ಎರಡೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನನ್ನಿಂದ ಮಾಯವಾಗಿತ್ತು.
ನನ್ನ ಅರ್ಧಾಂಗಿ ಬಟ್ಟೆ ಒಗೆಯುತ್ತಿದ್ದವಳು ಹಾವು ತುಳಿದಂತೆ ಕೂಗಿದ್ದಳು. 'ರೀ
ಲುಂಗಿ ಬಣ್ಣ ಹೋಗಿದೆ... ಎಲ್ಲಿಂದ ತಂದಿ? ಬಿನೀನೂ ಬಣ್ಣ ಕಳೆದಿತ್ತು.
ಪುಣ್ಯಕ್ಕೆ ಅದರದು ಬಿಳಿ' ಎಂದಳು. ನಾನು ವಿಚಲಿತನಾಗದೆ 'ಹೋಗಿ ಬಿಡು,
ಲುಂಗಿಯ ಬಣ್ಣ ಬಿನೀನಿಗೆ ವರ್ಗಾವಣೆಯಾಗಿದೆಯಲ್ಲ' ಎಂದೆ. ಬಣ್ಣ
ಹೋಗಿಯೇ ಇಲ್ಲವೆಂಬ ಸ್ವ-ಸಮಾಧಾನ ನನಗೆ.

ಔಷಧಿ ಮಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಕಥೆ ಭಿನ್ನವೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಓೂತ್‌ಬ್ರತ್ ಮತ್ತು
ಎರಡು ಶಾಂಪು ಪ್ಯಾಕೆಟ್ ಕೊಂಡಾಗ ಐವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ನೋಟ್ ಕೊಟ್ಟೆ,
'ಚಿಲ್ಲೆಯಿಡೆ ನೋಡಿ' ಎಂಬ ಮಾಮೂಲಿ ಡಯಲಾಗು. ಇಲ್ಲಲ್ಲಿ ಎಂದರೆ,
ವ್ಯಾಪಾರಿ 'ನಾಲ್ಕು ಹಲ್ಲುನೋವು ಮಾತ್ರ ಕೊಡ್ತಾ, ಹಾಗೇನೇ ಮೂರು
ತಲೆನೋವಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಕೊಟ್ಟುಡ್ಡಿನಿ ಸರಿಹೋಗುತ್ತೆ' ಎಂದ. ಯಾವುದು ಸರಿ
ಹೋಗುತ್ತೆ.. ಚಿಲ್ಲರೆಯೋ, ತಲೆನೋವೋ..! ಚಿಲ್ಲರೆ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ

ಪರಿಹಾರಾರ್ಥವಾಗಿ ನಾನು ಇಲ್ಲದ ಹಲ್ಲು, ತಲೆಬೇನೆಯನ್ನು
ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು!

'ಪರಸ್ಪರ ನಂಬಿದರೆ ಮೌನವೇ ಸಂವಹನವಾದೀತು. ನಂಬದಿದ್ದರೆ ಆಡುವ
ಒಂದೊಂದು ಶಬ್ದವೂ ಗುಮಾನಿ ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತದೆ' ಎಂಬ ಉಕ್ತಿಯಿದೆ. ಕಂಡಕ್ಕೂ
ಟಿಕೆಟ್ ಹಿಂಬದಿಯಲ್ಲಿ ಚಿಲ್ಲರೆ ಬರೆದು ಕೊಡುವುದೇನೋ ಸರಿ.
ಪ್ರಯಾಣಿಕನಿಗೋ ಇಳಿಯುವಾಗ ಅದು ನೆನಪಾದೀತೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎನ್ನುವ
ಭಯ. ತನಗೆ ತನ್ನಲ್ಲೇ ಅವಿಶ್ವಾಸ! ನಾನು ನೆಲಮಂಗಲದಿಂದ ಸಿಟಿ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ
ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದೆ. ಸುಮಾರು ಐವತ್ತರ ಪ್ರಜೆಯೊಬ್ಬ ಹಣೆಗೆ ಟಿಕೆಟ್
ಅಂಟಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಆಕೃಷಿವಾಗಿ ಟಿಕೆಟ್

ಗಾಳಿಗೆ ಹಾರಿ ಅವನ ಹಣೆಗೆ ಹಾಗೆ
ಲಗತ್ತಾಗಿರಬಹುದೆ ಎಂಬ
ಕುತೂಹಲವೂ ಆಯಿತು.
'ಇದೇನಪ್ಪ ಈ ಅಲಂಕಾರ' ಅಂದೆ.
'ಸ್ವಾಮಿ, ಜನ ಈ ತರಹ ನನ್ನ ಪದೇ
ಪದೇ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ತಾನೆ
ನಾನು ಚಿಲ್ಲರೆ ಮರೆಯದೆ
ಇರೋದು' ಅಂದ!
ನಾನೂ, ನನ್ನ ಹಳೆ ಶಿಷ್ಯೋತ್ತಮ
ನಾಣಿ ಮಾಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಭೇಟಿಯಾದೆವು. ಆತ
ಕೋಲಾ ಕೊಡಿಸಿದ. ನಮಗೆ ಬೇಕಾದ
ಪದಾರ್ಥ ಕೊಂಡಿದ್ದಾಯಿತು.
ಹೊರಬಂದಾಗ ನಾಣಿ
ಹದಿನಾರು ರೂಪಾಯಿ ಚಿಲ್ಲರೆ
ನನ್ನ ಕೈನಲ್ಲಿ ತುರುಕಿತ್ತು.
'ಇದೇನೋ ಇದು.. ನಾನೇ ನಿಂಗೆ
ದುಡ್ಡು ಕೊಡಬೇಕು. ನಾನು
ಕಾಂಟರಿನವನಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾದ ಇನ್ನೂ ರೈವತ್ತಕ್ಕೆ

ನೀನು ಬೇಡ ಬೇಡವೆಂದರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೊಟ್ಟೆಯಿಲ್ಲ
ಮಹಾನುಭಾವ' ಎಂದೆ. 'ಸಾರ್, ಈಗ ನೀವು ನೂರು ಕೊಟ್ಟುಟ್ಟಿ ಎಲ್ಲಾ
ಓ.ಕೆ.' ಅಂತ ಶಿಷ್ಯ ಉಲಿದಾಗ ನನ್ನ ಪ್ರಜ್ಞೆ ತಪ್ಪಿತ್ತು.
ಇವೆಲ್ಲ ಹೇಗೂ ಇರಲಿ. ದಂತ ವೈದ್ಯರೇನಾದರೂ ಐನೂರಕ್ಕೆ ಚಿಲ್ಲರೆ ಇಲ್ಲ
ಅಂತ ಅಸಹಾಯಕರಾದರು ಅನ್ನಿ. ಮೂರು ಹಲ್ಲು ಕಿತ್ತಿದ್ದಕ್ಕೆ ತಲಾ ನೂರು
ರೂಪಾಯಿನಂತೆ ಚಿಕಿತ್ಸಾರ್ಥಿ ಒಟ್ಟು ಮುನ್ನೂರು ಪಾವತಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.
ಚಿಲ್ಲರೆ ಸಮಸ್ಯೆ ಪರಿಹರಿಸಲು ಆ ದಂತವೈದ್ಯರು 'ಇನ್ನೂ ಎರಡು ಹಲ್ಲುಗಳು
ಅಳಕವಾಗುತ್ತಿವೆ. ಏನು ಮಾಡಲಿ ಹೇಳಿ?' ಅಂತ ಉಪಾಯ ಸೂಚಿಸಲು
ಮುಂದಾದರೆ ಗತಿಯೇನು?

ಚಿಲ್ಲರೆ ಅಭಾವ ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೇ ಇದೆ. 'ಇಗೊಳ್ಳಿ ಉಳಿದುದಕ್ಕೆ ಡಾಗ್
ಬಿಸ್ಕತ್ ಪ್ಯಾಕೆಟ್' ಎನ್ನುವುದೂ ಅಷ್ಟೇ ಅಧ್ವಾನ ಅಲ್ಲವೇ? ಸಾಕುನಾಯಿ
ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬೀದಿ ನಾಯಿಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬಿಸ್ಕತ್ತು
ಉಪಚರಿಸಬೇಕಾದ ಶಿಕ್ಷೆ ಆ ಗ್ರಾಹಕರಿಗೆ. ಮೊನ್ನೆ ಮೆಜೆಸ್ಟಿಕ್ ರಸ್ತೆ ಬದಿಯಲ್ಲಿ
ನಾನು ಚಿಲ್ಲರೆ ತೆರದ ತಪ್ಪಿಗೆ ಒಂದೆರಡು ಹೊಲಿಗೆ ಹಾಕಿಸಿಕೊಂಡ
ನಂತರ ಅದರ ಪೂರ್ತಿ ಮೊಳೆ ಹೊಡೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಯಿತು! ಬಸ್ಸಿಗೂ ಕಾಸು
ಸಾಲದೆ ಅರ್ಧ ದಾರಿ ನಡೆದೇ ಕ್ರಮಿಸಿ ಹನುಮಂತನಗರದ ಮನೆಗೆ
ವಾಪಸ್ಸಾದೆ. ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಹೇಳಿದರೆ, 'ಹೌದ್ರೀ ತಪ್ಪು ನಿಮ್ಮದೇ...
ಲಕ್ಷಣವಾಗಿ ಜೇಬ್ನಲ್ಲಿ ಚಿಲ್ಲೆಯಿರಬೇಕುರಿ..' ಅಂತ ಫರ್ಮಾನು
ಹೊರಡಿಸಿಬಿಟ್ಟರು.